

Goeiemorgen,

Ik stel mij graag eventjes voor: mijn naam is Annemie Hemelaers, mama van 2 dochters, waarvan één, Kristel, letterlijk van de weg gemaaid werd én gedood door een autobestuurder, ten gevolge van onverantwoord rijgedrag. Kristel was net 18jaar geworden, de wereld lag aan haar voeten... Elk jaar, de dag na Sinterklaas, de dag waarop ze stierf, herdenken we haar samen met familie en vrienden, met een fakkeltocht in stilte en warm samenzijn. Maar die lege plek van mijn dochter aan tafel, zeker met de voorbije feestdagen, blijft even pijnlijk, nu 23 jaar later toen ik haar verloor ...

Want op 7 december 2001 werd ik: ouder van een verongelukt kind.

Vandaag ben ik voorzitter van de lotgenotenvereniging 'Ouders van Verongelukte Kinderen-SAVE', een vereniging die ouders en families die hun kind verloren in het verkeer, samenbrengt en ondersteunt. Vele van onze leden verloren hun geliefden omwille van de reden waarvoor we hier vandaag samen zijn: rijden onder invloed, oftewel 'het huidige gedoogbeleid van 'drinken én rijden'.

Voor alle duidelijkheid: ik wens het U niet toe lid te worden van onze vereniging. Maar toch bestaan we, moeten we bestaan, om er te zijn voor elkaar en tegelijk veerkracht te tonen. We doen dit door ons volop in te zetten op verkeersveiligheid, de verbetering van de opvang van verkeersslachtoffers én het taboe rond rouw weg te werken. We moeten dit echt nu doen, omdat we de stem van 'onze kinderen, onze geliefden' vertolken. Want, zij hebben vandaag geen stem meer en mogen nooit vergeten worden.

Onze vereniging bestaat dit jaar 30 jaar, sinds ons ontstaan hebben we bijna 1000 families ondersteund... Families die vaak ontwrichte gezinnen werden, met onwezenlijke verhalen over verdriet, over leed, met al te vaak als rode draad in hun verhaal : de veroorzaker die tevéél had gedronken. U begrijpt dat mijn verontwaardiging , mijn woede om zoveel onrecht , mij tot hier gebracht heeft. Zovéél toekomst in 1 seconde weg gevaagd. Zoveel onschuldige kinderen... Voor hen bestaan we, houden we vol en komen we op.

Ik hoef hier niet persé in te gaan op de gekende invloed van alcohol op rijgedrag, daar bestaat vanuit wetenschappelijke hoek duidelijke consensus over. Een Vias-studie gaf vorig jaar aan dat bij 1 op 10 ongevallen in België, minstens 1 bestuurder te veel had gedronken.

We kunnen en mogen dus niet langer negeren dat 'drinken en rijden' mensen in levensgevaar brengt. Rijden onder invloed is vandaag ontegensprekelijk één van de grote killers in het verkeer.

Een andere studie van Vias van november vorig jaar, legt de maatschappelijke kost van verkeersongevallen pijnlijk bloot met hallucinante cijfers: **1 verkeersdode kost ons allen 7 miljoen euro, elke zwaargewonde 700 000 euro**. De totale kost (zowel materieel als immaterieel) wordt voor het jaar 2022 geschat op bijna **11 miljard Euro**, dat is een waanzinnig hoge tol voor verkeersonveiligheid én misschien wel een goeie tip voor de federale formatie om volop in te zetten op doortastende maatregelen en zo de weg van vision zero naar 0 verkeersdoden te realiseren.

Als je weet dat 1 op 10 van die verkeersongevallen wordt veroorzaakt door 'rijden onder invloed', dat is minstens 10 %, dan komen we aan een **maatschappelijke kost, enkel ten gevolge van 'rijden onder invloed', voor 1,1 miljard per jaar**.

En dan spreek ik me nog niet eens uit over alle morele, menselijke schade. Want geloof me, die morele schade treft niet alleen mij, mijn gezin, familie, vrienden en kennissen, maar ook de hele gemeenschap: de school, de jeugdbeweging, de sportclubs waar onze kinderen deel van uit maakten...

Hoeveel is een mensenleven waard, oftewel: welke menselijke prijs wensen we te blijven betalen voor onze behoefte om 'rijden onder invloed' te gedogen?

→ En dan is er het hete hangijzer, misschien wel de 'olifant in de kamer', ook 'in deze kamer': Onze diepgewortelde Belgische alcoholcultuur. Onze trots als bourgondiërs (van lekker drinken en eten), die ervoor zorgt dat we vandaag 'rijden en drinken' gedogen.

Ik laat jullie even volgende slide zien van een BOB-campagne, die we allemaal heel goed kennen. Ze loopt inmiddels al 30 jaar lang...

Mag ik jullie een retorische vraag stellen: Wat klopt er niet aan deze slogan?

→ (Iemand?) Wel, dit is het antwoord: **“Als we onze huidige wet bekijken, voeren we voortaan best campagne met deze slogan: “Wie teveel drinkt, rijdt niet”.**

De wet sluit vandaag dus niet aan op de gewenste code: drinken en rijden gaan niet samen. Komt daarbij: we weten vandaag trouwens nooit zeker hoeveel precies je kan drinken én toch nog kan rijden, zonder die gedoogwet te overtreden. Met andere woorden: Terwijl we het wel allemaal over eens zijn dat drinken en rijden niet samengaan, hebben we **bij wet** toch afgesproken dat we 'wel kunnen drinken en rijden', dat is een ondraaglijke contradictie die de deur openzet voor afwijkend sociaal gedrag. De wet zet vandaag de deur wagenwijd open voor asociaal gedrag met dramatische gevolgen.

Deze pijnlijke contradictie helpt ons écht niet verder, willen we de gewenste, sociale code 'drinken en rijden gaan niet samen' werkelijk realiseren.

Laten we daarom gaan voor absolute duidelijkheid, **bij wet**: als je rijdt, drink je niet. In Europa namen al 8 landen die beslissing. Waar wachten we dus op?

Vergelijk het met roken. Stel je voor dat we vandaag nog een gedoogbeleid hebben voor roken in cafés of in deze kamer: 2 of 3 sigaretjes? Misschien 4? We kunnen het ons niet meer voorstellen dat we roken gedogen in restaurants, cafés of openbare plekken waar kinderen vertoeven,... De wet maakt dat immers glashelder.

Daarom vraag ik jullie diezelfde politieke moed op te brengen, maar dan voor “Nultolerantie voor alcohol voor alle bestuurders”. Deze wet verbiedt je niet om een glas te drinken, ze zorgt er wel voor dat de maatschappelijke norm ‘glashelder’ wordt: we tolereren niet langer dat mensen overwegen om te rijden, wanneer ze gedronken hebt. Deze wet zorgt ervoor dat we die Belgische gedoogcultuur van ‘drinken en rijden’ omkeren, met z’n allen én dat we op termijn de BOB-campagnes als een relikwie uit het verleden mogen beschouwen.

Eerlijk gezegd, ikzelf heb niets meer te verliezen, want ik heb diegene verloren die ik het liefste op de wereld zag, mijn mooie Kristel.

Daarom vraag ik, In naam van alle kinderen die overleden zijn ten gevolge van ‘rijden onder invloed’ (en onverantwoord rijgedrag), en in naam van alle kinderen die dit nooit mag overkomen: “Maak het **aub** duidelijk voor ieder van ons: drinken en rijden gaan niet samen, **laten we als samenleving dit glashelder verankeren in de wet.**

Ik dank jullie om te luisteren en ik hoop uit de grond van mijn hart dat jullie niet moeten meemaken wat ons is overkomen.

Ik wens jullie een veilige reis terug naar huis.